

Athene, 15 september 2024

Lieve Pieter,

En zo werd het deze week herfst.

Mijn therapeut ried mij een daglichtlamp aan,
dat is een apparaat waarmee je een stukje zon binnen haalt
wanneer die zich 's ochtends steeds later verslaapt
en zich, eenmaal opgestaan, als een chagrijnige puber
achter het grauw verschuilt.

Het idee is dat je met een kwartiertje lichttherapie bij het ontbijt
melatonine en serotonine in balans krijgt,
hormonen die, mits goed gedoseerd,
het vertrouwen herstellen dat er na het halfjaar Hollandse winterherfst
ook weer een wankel voorjaar tevoorschijn zal komen.

Veel is het niet, maar beter dan niets.

Niet dat ik hier een diagnose op afstand wil stellen,
maar het valt me wel op dat je afgelopen lente
een stuk optimistischer de wereld in keek Pieter.

Nu is dat wel vaker zo bij politici;
de belofte is altijd hoopvoller dan de schuld,
en het siert je dat je de krassen
van die gebroken beloftes niet verbergt.

Het is altijd zwaarder te voldoen aan andermans verwachtingen
dan aan je eigen, vooral als die verwachtingen
hoog, onvoorspelbaar en onrealistisch zijn.

En ergens onder die brij aan verwachtingen,
verpletterd door het regeerakkoord,
liggen je eigen principes, buiten adem, om aandacht te smeken.

Later, zei je ze steeds, ik kom later aan jullie toe,
omdat je dacht met een omweg boven de partijen uit te stijgen
misschien omdat je dacht: *veel is het niet, maar beter dan niets.*

Die omweg bleek een U-bocht en nu zit je vast in andermans belangen.
Op een doodlopende weg.

Een daglichtlamp dus, zegt mijn therapeut,
al is het soms ook gewoon verstandig om de auto uit te stappen.

Het is nog niet te laat.